

Ponas ir ponia Braunai su Pedingtonu susipažino geležinkelio stoties perone. Tiesą sakant, todėl meškiukas ir gavo tokį neįprastą vardą, nes taip vadinosi stotis – Pedingtonas.

Braunams belaukiant sugrįžtančios savo dukters Džudės, ponas Braunas staiga pastebėjo mažą pūkuotą gyvūną netoli BAGAŽO skyriaus.

– Atrodo kaip meškiukas, – tarė jis.

– Meškiukas? – pakartojo ponia Braun. – Pedingtono stotyje? Nebūk kvailas, Henri. To negali būti!

Tačiau ponas Braunas buvo teišus. Ant seno odinio lagamino su užrašu GREIČIAU Į KELIONĘ sėdėjo tikras meškiukas. Priėjus arčiau jis atsistojo ir mandagiai nukėlė skrybėlę.

– Laba diena, – pasisveikino meškiukas. – Ar galiu jums kuo padėti?

– Ačiū, tu labai malonus, – atsakė ponas Braunas. – Iš tiesų mudu svarstėme, ar nereikėtų padėti tau.

– Tu – labai mažas meškiukas, – kreipėsi ponina Braun. – Iš kur atkeliavai?

Prieš atsakydamas meškiukas įdėmiai apsidairė aplink.

– Atvykau iš Gūdžiojo Peru. Apskritai neturėčiau čia būti. Aš – keleivis be bilieta.

– Nejau nori pasakyti, kad tokį ilgą kelią iš Pietų Amerikos sukorei pats vienas? – nustebo ponja Braun. – Ką gi tu valgei? Atrakinęs savo lagaminėlį, meškiukas išėmė pustuštį stiklainį. – Aš valgiau marmeladą, – paaiškino jis. – Meškiukai mėgsta marmeladą.

Ponia Braun pažvelgė į kortelę, kabančią meškiukui ant kaklo. Ten buvo labai paprastai parašyta:

PRAŠOM
PASIRŪPINTI šiuo
MEŠKIUKU.
Ačiū.

